

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniae, 1657

§. 97. Et percußit vnus ex illis seruum Principis Sacerdotum. v. 50.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45549

mille sexcentis annis, hanc patienter iniuriam tulisti! poteras vel Elia ignem, vel Ananiæ subitam mortem, vel Eleemolynæ cæcitatem eis infligere ad ultionem; sed maus tu charitatis ignem in cordibus eorum accendere ad conuersionem: Hæc est benignitas tua, quam testatus es erga ludam, dicens: *Iuda osculo filium hominis tradis!*

§. 96. *Videntes autem hi, qui circa ipsum erant, quod futurum erat, dixerunt: Domine si percutimus in gladio? v. 49.*

Mente reuoluentes dicta Christi in cæna, de alicuius in mensa proditione per verba, *Vnus vestrum me traditurus est: qui intingit manum mecum in paropside, hic me tradet.* Et videntes iam facta Iudæ proditoria, sub specie amicabilem osculi & auribus percipientes verba Christi ad ipsum: *Iuda, osculo filium hominis tradis* & appropinquando milites iniicere in Dominum cum impetu sacrilegas & violentas manus; Dixerunt discipuli, *Domine si percutimus in gladio*: ybi multa consideranda obueniunt: 1. quod Discipuli veracitatem Magistri sui agnoscunt in prædicando. 2. quod memores mandati eius, de non percutiendo priuata Authoritate, prius eum interrogant, an debeant percutere armis. 3. Zelus & animositas paucorum contra tam multos & belli peritos.

O Fideles & animosi discipuli, tanto magistro digni, orate pro me eundem vt & ego vobiscum intendam & pergam animose, & fideliter eius honorem defendere omni tempore & modo quo possum, & expedit animæ meæ: verbis, facto, cogitatione, vsque ad vltimam spiritus mei exhalationem! Veruntamen semper ita, vt prius os Domini interrogem siue vicariorum illius.

§. 97. *Et percussit vnus ex illis seruum Principis Sacerdotum, v. 50.*

Lucas tacet nomen Petri percutientis, honori eius consulens vel condolens vel certe per prærogatiuam Excellentiæ, describens clam, quasi diceret: *Vnus eximius inter eos, maximus &c.* Vt ut sit multa sunt Domine monstra horribilia quæ occurrunt seruis tuis ambulantibus per viam & festinantibus ad ciuitatem, quæ sursum; est & propterea in schola tua instruantur & animantur fortes Auditores tui ad pugnandum contra Principes tenebrarum, contra leges mundi, & contra seipsum, quod est partium omnium fortissimum; in hoc tu Magister vitæ doces manus nostras ad prælium & digitos ad bellum, ne postquam spiritu cœperunt carne consummentur, aut alio modo deficiant. Quocirca illi armati virtute tua procedunt firmiter sperantes in te, pro varietate præcliorum videntes varia disciplina

ciplina scholæ tuæ: idcirco obsecro te, vt post tot proelia, vexationes, certamina, aliorū etiam me confirmes, vt vincens adhæream tibi Deus meus.

§. 98. *Et amputauit auriculam eius dextram. v. 50.*

Petrus, non expectato responso ad verba sua, quibus interrogabat, an percuteret percussit seruum Pontificis Caiphæ, qui forte primus, vel certe cæteris violentius in Christum insurgebat, & abscidit auriculam ei dexteram; lethale absque dubio vulnus capiti eius infixisset, nisi ictus declinasset per sui dispositionem & bonitatem qui solet etiam indignis & ingratis benefacere, id vero Petrus zelo suo solito, & seruire fecit, etsi non secundum scientiam eo quod iniussus percuteret, contra Domini voluntatem, & quidem Sacerdos jam jam consecratus. Quia autem turba illa tartarea, inuadens Iesum truci vultu, minacibus oculis, animo crudeli, unguibus leonis vndique illum cingebat, & sceleratas iniiciebant manus, continere se Petrus non poterat, præ indignatione, quia irrueret in Christi succursum & percuteret; Et licet ea, quæ hic passus est Christus non ita aperte ex verbis Euangelistarum perspiciantur; subtiliter tamen colligere & elicere ea possumus ex illis Euangelistæ verbis, vbi ait, *Fecerunt in eum omnia, quæcumque voluerunt*, Et quid æstimare possit, quænam canes illi rapidi in agnum innoxium, machinati sint, si fecere, quidquid illis placuit.

Spiritus charitatis tuæ Domine, vrsit, haud dubie Petrum cupientem præseruare te ab immundis: sed an illa charitas diuina fuerit, an humana, nescio discernere, quia valde reconditos habet recessus & cryptas cor humanum; Ego interim laudo Petrum defendentem Magistrum suum, etsi Tu magister, officium pietatis recusaris illo tibi tempore impendi, sed & stimulat me Petri exemplum, vt zelum habeam honoris tui, eumque quando fas est etiam viribus corporeis demonstrarem.

§. 99. *Respondens autem Iesus ait eis; finite vsque huc. v. 51.*

Simon Petrus, qui animosiore constantia Domino adhærebat, & contra violentorum impetus, seruire sanctæ charitatis exarserat, in seruum Principis sacerdotum, vsus est gladio, & aurem viri ferocius agentis abscidit, sed hunc zelantis Apostoli pium motum progredi Dominus ultra non patiebatur, recondi gladium iubet, nec sinere vult, sese illa vice aduersus impios manu ferroque defendi, quia contra Sacramentum redemptionis nostræ erat, si, qui mori pro omnibus venerat, capi noller. Sed quid est illud, *vsque huc*? vti que non aliud, quam quod respondente Iesu ne percuteret, & ictu simul contingente, Dominus videns auriculam ab-

M

scindi,